Marja-Liisa Ala-Akkala

Pikku-Kathyn kaksi elämää

Pikku-Kathyn kaksi elämää

Marja-Liisa Ala-Akkala

Pikku-Kathyn kaksi elämää

© 2026 Marja-Liisa Ala-Akkala

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki,
bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,
Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-89-4826-1

Ojanpientareelle paistoi aurinko lämpimästi. Pieni tyttö istui heinikossa heilutellen jalkojaan ojan reunamaan. Hän katseli keräämiään kukkia. Päivänkakkarat hän tunnisti, koska muisti nähneensä ne kuvakirjasta. Sinisten kellokukkien nimiä mietittyään hän huudahti tyytyväisenä:

“Kissankukkia ne ovat. Kissankelloja, minä tiesin!”

Paikka oli tutunoloinen, ja hän tiesi, että oli käynyt siellä ennenkin.

Tytöllä oli kuuma, ja hän laskeutui alemmaksi ojaan ylettyäkseen veteen jaloillaan, mutta tasapaino petti ja hän oli pudota ojaan. Joku tarttui hänen käteensä ja auttoi pientareelle.

Tyttö yllättyi ja katsoi auttajaansa, mutta aurinko häikäisi silmiä niin, ettei hän erottanut kasvoja. Sokaistuneena hän näki vain hahmon ja kysyi:

“Kuka sinä olet? En oikein näe sinua.”

Vaalea tukka heilahti.

“Olen sinun velje-”, pojan ääni sanoi.

Silloin tyttö heräsi ja aurinko tuikki säteitään ikkunasta talojen välistä suoraan silmiin. Pian aurinko hävisi näkyvistä kokonaan. Voi, poissa olivat kukkaniitty, ojanvierus ja kaikki.

Tyttö oli pettynyt ja alkoi itkeä. Hän katseli ulos ikkunasta, mutta kaikkialla näkyi vain kerrostaloja. Puita ei näkynyt lainkaan, ja hänelle tuli ikävä. Äiti tuli katsomaan, mikä tytöllä oli hätänä.

“Minä keräsin kukkia niityllä puron varrella, mutta se katosi. Minusta tuntui kuin olisin kotona, mutta jossain toisessa kodissa. Siellä oli heinäpelto ja paljon kukkia. Minä keräsin kissankelloja ja valkoisia päivänkakkaroita. Äiti, missä se on, se koti?” tyttö sopersi itkuisena.

Äiti mietti, mitä tytär unelmoi ja ikävöi. Hän näki usein unia, että hän oli jossain muualla, toisessa kodissa.

Vanhempia hämmästytti toisinaan myös tytön puhe. Hän puhui kummallista kieltä. Ehkä se oli lapsen keksimää mielikuvituskieltä, koska siitä ei saanut mitään tolkkua. Monesti yksin ollessaan hän myös lauloi.

Perhe asui Brasiliassa Rio de Janeirossa. Perhe oli köyhä, mutta isä tienasi vaatimattoman toimeentulon perheelle. He asuivat lähellä laajaa favelaa eli slummia, jossa asui paljon köyhiä ihmisiä kurjissa hökkeleissä ja mökeissä.

Perheen sukunimi oli Mota. Isän nimi oli David ja äidin Sophia. Tytöt olivat Kathy, josta tämä tarina kertoo, sekä pikkusisko Mary. Veljet olivat Caio ja Gil.

Kathy pyyhki kyyneleitään.

“Äiti, pääsenkö joskus sinne toiseen kotiin?”

“Kathy, kulta. Olet nähnyt kaunista unta, mutta se ei ole totta. Se on unimaailma, ja aina me heräämme siitä aamulla uuteen päivään. Onhan meillä mukavaa näinkin. Sinulla on sisko ja veljet. Olemme terveitä, ja täytyy olla siitä kiitollinen”, äiti koetti lohduttaa tytärtään.

Kathy tyytyi vastaukseen ja nousi sängystä. Äiti toivoi, että unet vihdoin loppuisivat. Kathy oli nyt viisivuotias ja aloittaisi pian esikoulun. Silloin tytölle tulisi muuta ajateltavaa.

Unet loppuivatkin pitkäksi aikaa. Siltä ainakin näytti.

Kathy

Kathy oppi paljon uusia asioita ja tutustui toisiin lapsiin. Hän oli innokas esikoululainen, ja vanhemmat huokaisivat helpotuksesta.

Oikeasti Kathy osasi salata unensa. Hän näki samanlaisia unia edelleen silloin tällöin, mutta ne harvenivat koko ajan.

Kunnes eräänä aamuna Kathyn ollessa yhdeksänvuotias alkoi tapahtua outoja. Kathy nousi petistä ja aikoi mennä keittiöön, kun lattia keikahti oudosti. Tyttö otti yöpöydästä tukea, ettei kaatuisi. Häntä huimasi, ja hän istahti petille.

Äkkiä pelottava voima veti hänet mukaansa. Kathy yritti irrottautua kauhuissaan, mutta ei voinut mitään. Pian hän kiisi tuntemattomaan hurjaa vauhtia.

“Mitä tapahtuu? Kuolenko minä?”

Hän ei voinut ymmärtää, mitä oli tapahtumassa. Hitaasti olo parani, kun vauhti ensin hidastui ja sitten lakkasi kokonaan.

Oli lämmin, ja hän avasi varovasti silmänsä. Mitä hän näkikään? Aurinko paistoi lämpimästi. Niitty hehkui värejä. Hän oli aivan samassa paikassa kuin usein unessa. Kukat tuoksuivat ja kimalaiset pörräsivät kukissa. Kathy istui koivun juurella pellon reunalla.

“Ei voi olla totta!” hän huudahti riemuissaan.

Hän kävi pitkälleen heinikkoon ja nipisti itseään tunteakseen, oliko vielä unessa vaiko hereillä. Nipistys kirpaisi, joten Kathy ajatteli olevansa hereillä. Hän nousi ylös ja lähti kulkemaan niityn viertä ojanpenkalla.

“Hei Annabella, tule katsomaan! Täällä on linnunpesä ja poikasia!” kuului kauempaa lapsen ääni.

Mitä nyt tapahtui? Ääni oli tuttu jostakin. “Annabella”, sekin oli luonnollista kuulla. Ihan kuin se olisi hänen nimensä. Suunnilleen hänen ikäisensä vaalea poika heilutti kättä ja nauroi. Kathy oli ymmällään.

“Missä minä olen? Kuka sinä olet? Minä en ymmärrä.”

Kathy oli kuin kysymysmerkki. Poika tuli lähemmäksi ja hymyili yhä.

“Etkö muista? Olet Suomessa. Minä olen Leo, sinun kaksoisveljesi.”

Nyt Kathy näki pojan selvemmin kuin unessa. Leo oli vaalea suomalaispoika. Kathy taas oli hyvin tumma, niin kuin brasilialaiset yleensä ovat.

“Tule, meillä on vain vähän aikaa olla yhdessä”, Leo kiirehti.

He ihailivat västäräkin poikasia ja puron solinaa. Kathy ei saanut sanaa suustaan ihmetykseltään. Hän oli unelmiensa paikassa, ja häntä alkoi naurattaa ja itkettää yhtä aikaa. Voi, miten hän oli kaivannut tänne koko pienen elämänsä.

Kauempana laitumelta kuului lampaiden ääniä.

“Mikä ääni tuo on?” Kathy säikähti.

Leo tarttui hänen käteensä ja vei lammasaitauksen viereen.

“Katso, meidän lampaat.”

Kathy ei ollut koskaan nähnyt luonnossa kotieläimiä. Silti hän alkoi luetella niiden nimiä.

“Onko tuo musta Piki? Ja tuo on Pehmo. Entäs tuo valkoinen? En muista kaikkia.”

“Tuo iso lammas on Lissu, ja tuo musta on Piki, jota sinä kutsut Pikimöröksi”, Leo jatkoi.

He leikkivät pellolla, kunnes Leo sanoi haikeana:

“Kunpa kaikki saisi jatkua.”

Kathy vilkaisi Leoa ja toivoi samaa.

“Minä haluan olla aina täällä Annabellana. En mene enää takaisin Brasiliaan. Voinko jäädä tänne, Leo?”

Poika näytti mietteliäältä sanoessaan:

“Ei se käy, sinun on kohta mentävä takaisin.”

Kathy ei uskonut vaan lähti keräämään kukkia pitkään heinikkoon. Hänellä oli hauskaa, eikä hänelle tullut edes ikävä Rion perhettään, mutta ilonhetki oli pian ohi.

Huimaus ja pyörrytys alkoivat, ja tyttö tunsi kiitävänsä pimeyteen hurjaa vauhtia. Pahan uhka tuntui kuin joskus painajaisessa.

“Ei, ei, ei! Apua!” Kathy huusi mielessään, mutta ääntä ei tullut.

Viimein kieppuminen loppui ja Kathy huomasi olevansa kotitalonsa lähellä Riossa. Pyörällä päästään tyttö meni sisälle ja aikoi levätä hurjan kokemuksensa jälkeen.

Kotona kaikki oli niin kuin aina. Äiti laittoi ruokaa, ja Gil tuli juuri koulusta. Mary ja Caio leikkivät keskenään.

“Kohta päästään syömään. Oliko hyvä koulupäivä?” äiti kyseli.

“Oli hyvä”, Kathy sanoi kalpeana.

“Mitä sinulla on kädessäsi?” Mary kysyi ihastuneena.

“Näytä! Ihania kukkia! Saitko ne koulusta vai mistä?”

“Ei Kathy ollut koulussa”, Gil oikaisi.

Äiti huomasi tytön kalpeuden ja huolestui.

“Missä olit koko aamupäivän? Etkö sinä ollutkaan koulussa? Mitä on tapahtunut?”

Kathy huomasi pitelevänsä yhä kädessään kukkia, joita hän oli poiminut niityllä. Caio-veli alkoi nauraa.

Pikku-Kathy tuntee olevansa suomalainen, mistä se johtuu? Hänhän asuu maailman toisella puolella. Kathy on ihmeissään ja surullinen. Sitten alkaa tapahtua...

9 789528 948261